

ЗА СПИНОЮ ВІДЧУВШИ СМІХ

Не легко й молодому жити,
Недугу терплячи важку,
Здоровим варто розуміти –
Все може статись на віку.

Хіба себе винити можна
За немічність, що доганя,
Пройдуть роки, людину кожна
Спіткати може западня.

В ногах вже пружності немає,
З якою я ходив колись,
Усе частіше спотикаюсь,
Та все пильніш дивлюся вниз.

Колись ходив і бігав прудко,
Тепер не мрію вже про це,
Як перечепишся за грудку,
Згадається міцне слівце.

Перед людьми ніяковію,
Ловлю невірний погляд їх,
Завжди без злоби розумію,
За спиною відчувши сміх.

Мені не соромно, бо чесно

Борги свої завжди платив,
Та налягав грудьми на весла,
Коли по течії не плив.

Ходжу поки, топчу стежину,
Щоб дармовий не їсти хліб,
Свою ще не згинаю спину
Й плачу не оптом, а вроздріб.

Не звик я ремстувать на долю,
Поблажок також не люблю,
Не буду плакати від болю,
Але й насмішок не терплю.

Дата написання вірша: 2021-01-09